

Arrest

nr. 213 647 van 7 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen, van 27 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2018 diende verzoeker op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als descendent ten laste van mevrouw L.B.

Op 27 juli 2018 nam het gemeentebestuur van de stad Antwerpen (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52,§3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/04/2018 werd ingediend door:

Naam: T., T. (...)

om de volgende reden geweigerd:

*Heeft met binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten, niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest met ten la*e OC.V1W referentiepersoon, bewijs ten laste in het verleden.”*

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker niet de gevraagde documenten (bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie ,geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest niet ten laste OCMW referentiepersoon, bewijs ten laste in het verleden) zou hebben voorgelegd;

aangezien verzoeker echter aan de hand van de aan huidige verzoekschrift bijgevoegd stuk nrs 3 ten overvloede het tegendeel bewijst;
./..

*aangezien uit dit stuk nr. 3 blijkt dat verzoeker alle gevraagde stukken heeft overgemaakt op 16.07.18 middels 4 mails, waarvan hij telkens een ontvangstbevestiging bekam van het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad ANTWERPEN
(DL_Vreemdelingenzaken_Opvolging<Vreemdelingenzaken.Opvolging@stad.Antwerp.en.be);*

aangezien verzoeker dan ook binnen de 3 maanden na zijn aanvraag van 20.04.18 de nodige stukken heeft overgemaakt;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van agile redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 27.07.18 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is maar manifest onzorgvuldig en onredelijk en niet gestoeld op een correcte feitenvinding, nu verzoeker wel degelijk binnen de drie maanden alle nodige stukken zou hebben overgemaakt aan het gemeentebestuur in kader van zijn verblijfsaanvraag van 20 april 2018.

De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen op grond waarvan zij werd genomen. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde namelijk vast dat de aanvraag van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger in uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt geweigerd. Verzoeker heeft immers niet binnen de termijn aangetoond zich in de voorwaarden te bevinden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger, nu hij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk een bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor de Belg en zijn familie, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, een attest niet ten laste van het OCMW voor de referentiepersoon, en een bewijs van het ten laste zijn in het verleden.

Uit de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op 20 april 2018 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als meerderjarige zoon in functie van zijn Belgische moeder, en daarbij een geboorteakte heeft overgelegd, naast een betalingsbewijs van de federale bijdrage. Verzoeker werd daarnaast in de bijlage 19ter verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 20 juli 2018, de volgende documenten voor te leggen: een attest onvermogen uit zijn land van herkomst, een bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor de Belg en familieleden, een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, een bewijs van het ten laste zijn in het verleden, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, en een attest niet ten laste van het OCMW voor de aanvrager en de referentiepersoon.

Verzoeker meent alle gevraagde stukken wel te hebben binnengebracht, en wijst hiervoor op vier e-mails van 16 juli 2018 die hij als "stuk drie" bij het verzoekschrift heeft gevoegd en waarvan hij telkens een ontvangstbevestiging bekwam van het Loket Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen.

Verweerder wijst er in de nota op dat in de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd vermeld welke documenten nog van verzoeker werden gevraagd, en dat verzoeker op 20 april 2018 ook een bijkomend schrijven werd overhandigd, dat hij ondertekende voor ontvangst, waarin deze documenten nogmaals werden opgesomd. Dit blijkt ook uit het administratief dossier en wordt door verzoeker ook niet betwist. Verweerder stelt verder dat verzoeker in de maand juli weliswaar een aantal stukken overmaakte, namelijk een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst van verzoeker met vertaling naar het Frans, een verklaring van lidmaatschap van de Christelijke Mutualiteit uitsluitend op naam van verzoeker, een attest niet ten laste van het OCMW uitsluitend op naam van verzoeker, een pensioenfiche van mevrouw L.B. (de referentiepersoon), diverse attesten van Xerius waaruit blijkt dat verzoeker als zelfstandige zou werken, documenten van het sociale verhuurkantoor Woonhaven Antwerpen uit 2015 waaruit blijkt dat verzoeker bij mevrouw B. in de door haar gehuurde woning is ingetrokken zonder dat mevrouw dit gemeld heeft aan Woonhaven en de verklaring op erewoord van mevrouw B. uit 2015 waarbij zij vooralsnog meldt dat verzoeker bij haar komt wonen. Volgens verweerder was het duidelijk dat meerdere stukken zoals opgesomd in de bijlage 19ter nog ontbraken, waaronder een geregistreerd huurcontract of een eigendomsakte, een bewijs van ziektekostenverzekering van de referentiepersoon en een bewijs van ten laste zijn in het verleden, zodat terecht kon worden vastgesteld dat verzoeker niet had aangetoond aan de voorwaarden te voldoen voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

De Raad merkt vooreerst op dat de stukken waarvan in de bestreden beslissing wordt vermeld dat ze niet werden overgemaakt, namelijk een bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor de Belg, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, een attest niet ten laste van het OCMW voor de referentiepersoon, en een bewijs van het ten laste zijn in het verleden zich niet in het administratief dossier bevinden. De Raad stelt verder vast dat “stuk drie” bij het verzoekschrift inderdaad afdrucken van verzoekers mailbox bevat waaruit blijkt dat hij op 16 juli 2018 een aantal e-mails met bijlage heeft gericht aan het Loket Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen. Dit “stuk drie” bevat daarnaast vier e-mails aan verzoeker van 16 juli 2018 waarin het Loket Vreemdelingenzaken aangeeft verzoekers e-mails te hebben ontvangen. Hoewel verzoeker hiermee weliswaar aantoonde bepaalde documenten als bijlage aan het gemeentebestuur te hebben toegezonden binnen de daartoe voorziene termijn, kan de Raad uit deze stukken echter niet afleiden welke documenten verzoeker als bijlage bij deze e-mails aan het gemeentebestuur heeft bezorgd. Zo zou het hier ook de documenten kunnen betreffen waarvan verweerder aangaf dat ze in de maand juli werden overgemaakt. In elk geval kan verzoeker met deze e-mails zoals gevoegd bij het verzoekschrift, dus zonder bijkomende informatie betreffende de bijlagen, niet aantonen dat hij de documenten waarvan in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij ze niet heeft overgemaakt, wel binnen de daartoe voorziene termijn aan het bestuur heeft overgelegd, en weerlegt hij de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing onzorgvuldig, onredelijk of niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES